

Γρηγ. Λ. ΠΑΓΚΑΚΗΣ: Ο Συνήγορος του Πολίτη: νέοι θεσμοί. Αθήναι, 2003, σελ. 114.

Του Καθηγητού Κωνστ. ΓΕ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Η ενασχόληση του Συγγραφέα, Αναπλ. Καθηγητή Χαροκοπείου Πανεπιστημίου, με το θεσμό του Συνηγόρου του πολίτη, ως νέου για τα ελληνικά δεδομένα, εκτιμώ ότι επιβεβαιώνει το αδιάπτωτο ενδιαφέρον του, για την αποτελεσματική λειτουργία της δημόσιας διοίκησης, θεωρούμενης στο γενικότερο πλαίσιο της διοικητικής επιστήμης.

Νέοι θεσμοί, όπως είναι ο θεσμός του Συνηγόρου του πολίτη, που αποβλέπουν στη βελτίωση της ποιότητας των παρεχόμενων στον πολίτη υπηρεσιών, στη βελτίωση των σχέσεων κράτους-πολίτη, διοίκησης-διοικουμένων, κυβερνώντων-κυβερνωμένων είναι στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, με υψηλή προτεραιότητα, των μελετών-ερευνητών της διοικητικής επιστήμης. Από την άποψη αυτή και η παρούσα εργασία του κ. Γρ. Παγκάκη θεωρείται, μετά βεβαιότητας, ότι συμβάλλει στην εξέλιξη και ανάπτυξη της διοικητικής επιστήμης στη χώρα μας.

Οι παραλληλισμοί κοινωνιών διαφορετικών χρονικών περιόδων, που γίνονται από το Συγγραφέα, εκλαμβάνονται ως μια πρώτη διδαχή αξεπέραστη και διαχρονικά επίκαιρη, η οποία αξιοποιούμενη μπορεί να γίνει στοιχείο ενδυνάμωσης του θεσμού, άποψη που ενισχύεται και από τη νέα συνταγματική διάταξη (άρθρο 101 Α), με την οποία περιβάλλεται ο θεσμός του Συνηγόρου του πολίτη.

Η αναφορά στο θεσμικό πλαίσιο του θεσμού, με τα ισχύοντα σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε.) δίνει τη συγκριτική διάσταση της μελέτης, που αξιοποιείται με μέτρο από το Συγγραφέα. Ο συγκριτικός χαρακτήρας ενδυναμώνεται σε μεγαλύτερο βαθμό με τις αναφορές και τα αξιοποιούμενα στοιχεία από το διεθνές επίπεδο. Από την άποψη αυτή εκλαμβάνεται και ως μέσο παρακίνησης για τους νέους μελετητές-ερευνητές.

Η παρουσίαση της οργανωτικής δομής, της στελέχωσης, της λειτουργίας και του επιτελεσθέντος έργου, κατά την πρώτη πενταετία λειτουργίας του θεσμού, επιβεβαιώνουν την αναγκαιότητα της ύπαρξης του θεσμού, τη συμβολή του στη βελτίωση της ελληνικής δημόσιας διοίκησης, αναδεικνύουν σημεία αιχμής, παθογένειας, δυσλειτουργίας, τα οποία αφαιρούμενα, είναι προφανές ότι μπορούν να οδηγήσουν σε επιθυμητά αποτελέσματα. Οι επισημάνσεις που γίνονται από το Συγγραφέα επιβεβαιώνονται, με περισσή καθαρότητα, από τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων και τα πρόσωπα τα οποία επωμίσθησαν το δύσκολο έργο της υλοποίησης.

ΕΥΘΥΝΗ

Περιοδικό Ἐλευθερίας καί Γλώσσας

ΤΕΥΧΟΣ 383 * ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2003 * 3.50 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— * —

Μενέλαου Παλλάντιου / Καταστροφική πρόοδος
ἢ προοδευτική καταστροφή
Ἰάσωνα Εὐαγγέλου / Ἡ ἀλήθεια καί ὁ ἄνθρωπος
Θανάση Παπαθανασόπουλου / Ὁ ἐρχόμενος
Μαρίας Λαμπαδαρίδου-Πόθου / Ὁ ἱερός ποταμός
Μόσχου Λαγκουβάρδου / Δύο ἢ τρεῖς ἄξονες τῆς πολιτικῆς
Πέτρου Στεργιόπουλου / Ἄμπελος
Ἐουτζένιο Μοντάλε / Ἡ νυχτερίδα
Ἄρνολντ Τόυνμπε / Παραδοχή εὐεργεσιῶν
καί εὐχαριστίες πρὸς τοὺς εὐεργέτες μου
Σάρλ Ἀστρίκ / Τέλος τοῦ χρόνου
Φράνκο Φερραρόττι / Τὸ πρόβλημα τῆς τηλεόρασης
Ρομάνο Γκουαρντίνι / Ἡ εἰκόνα τοῦ κόσμου
στὴ σύγχρονη ἐποχή
Τζών Γκάρντνερ / Ὁ γέρος τῆς Κουβίρα

Ἀπὸ τὴν σχεδία

«Ἐποχή μισελληνική» τοῦ Κώστα Ε. Τσιρόπουλου
«Ὡς ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ἦ» τοῦ Κυριάκου Πλησῆ
«Ἐνας αἰώνας ἀνασφάλειας» τοῦ Σαράντου Ι. Καργάκου
Γλώσσα, ἔθιμο ἔθιμων (Γιάννης Β. Κωβαῖος)
Κρίσεις τῆς Νατάσας Κεσμέτη καί τοῦ Ἡλία Κεφάλα
Χαράγματα γιὰ τὸν Κώστα Γραμματόπουλο
καί τὸν Δημ. Λουκάτο
Σχόλια · Σημειώματα · Εἰδήσεις

— * —

Χειρόγραφο τοῦ Νοεμβοῦζου

* * *

Οἱ υιοθετούμενες καὶ διατυπούμενες, σε ὅλη τὴν ἐκταση τῆς μελέτης, προτάσεις τοῦ Συγγραφέα, ὅπως ἡ πλήρωση τῆς θέσεως τοῦ Συνηγόρου με ανοικτὴ διαδικασία, ἡ ἐπιλογή τοῦ με αὐξημένη πλειοψηφία ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἀκόμη ἡ προστασία τοῦ θεσμοῦ, ὥστε νὰ μὴ λάβει τὴ μορφή καὶ τὸ χαρακτήρα τῆς γραφειοκρατικῆς δημόσιας διοίκησης, εἶναι ἐξαιρετικὰ προωθημένες καὶ καινοτόμες. Πρόκειται γιὰ τὸ σημεῖο ἐπαλήθευσης τῆς βαθιᾶς γνώσης τῶν προβλημάτων τῆς δημόσιας διοίκησης, τῆς αναγκαιότητος γιὰ τὴν ἐπίλυσή τους.

Οἱ νέοι θεσμοί, ὅπως ὁ μελετηθεὶς ἀπὸ τὸ Συγγραφέα δὲν ἀπαιτοῦν ἀπλὴ πολιτικὴ βούληση γιὰ τὴ θεσμοθέτησή τους, ἀλλὰ συνεχὴ στήριξη, ὥστε νὰ φθάνουν στὸ ἐπίπεδο ἀνάπτυξης ποὺ νὰ τοὺς καταξιώνει στὴ συνείδηση τῶν πολιτῶν καὶ νὰ λειτουργοῦν ὡς ἀσφαλιστικὴ δικλείδα γιὰ τὴν τυχόν υφιστάμενη κατάχρηση ἐξουσίας τὴν καταπολέμηση τῆς ὅποιας διαφθοράς, νὰ ἐγγυῶνται τὴ λειτουργία τῆς δημοκρατίας, γιὰ μὴ ἀνοικτὴ κοινωνία, στὴν ὁποία ὁ πολίτης ἀπολαμβάνει τὸν οφειλόμενο σεβασμὸ, ὅπως χαρακτηριστικὰ σημειώνεται στὸν ἐπίλογο τοῦ συγγραφέα, με τὴ σῆμειολογικὴ παραπομπή στὴν ποίηση τοῦ Κ.Καρυωτάκη:

«...μήπως καὶ πᾶφουν οἱ υπάλληλοι νὰ σκέπτονται τοὺς νόμους
καὶ νὰ σηκώνουν τοὺς ὤμους»,

ἀλλὰ νὰ ἐνεργοῦν γιὰ τὸν πολίτη.